

[Knud Lind]

Skriftlig begrundelse

Oftere og oftere sker det, at udenlandske fædre benytter deres samkvemsret til at bortføre børn fra Danmark til udlandet, til trods for at barnets danske moder har fået tilkendt forældremyndigheden over barnet.

Deponering af den udenlandske statsborgers pas i amterne er ikke tilstrækkelig sikkerhedsforanstaltning til at afværge kidnapning.

Man får i øvrigt det indtryk, at amterne og justitsministeriet vender det døve øre til, når danske mødre forsøger at få hævet samkvemsretten, fordi moderen har mistanke om, at den udenlandske fader har til hensigt at kidnappe barnet.

Ved opløsningen af et udenlandsk-dansk ægteskab og ved stillingtagen til forældremyndigheden må man af hensyn til barnets tarv og sikkerhed i videre omfang end nu vurdere, om der ikke af hensyn til barnets tarv bør nægtes samkvemsret til den udenlandske part af forældremyndigheden, hvis der er mistanke om kidnapning af barnet.

Man bør ved samkvemsretten også vurdere i højere grad end nu, hvor stor skade et dansk/udenlandsk skilsmissebarn vil tage af at være splittet op imellem to vidt forskellige kulturer, to slags loyaliteter, der kan medføre identitetskriser for barnet med alvorlige psykiske skader til følge samt senere manglende selvtillid, negativitet, aggression m.v. hos barnet.

Det er forståeligt, at udenlandske fædre på grund af et helt andet kulturmønster og en anden retsopfattelse angående forældremyndigheden søger at tiltage sig en efter deres opfattelse lovlig ret, men denne forskel bør dog ikke ved kidnapning kunne tilsidesætte dansk moral og dansk retsopfattelse.

Knud Lind (FP):

Spørgsmålet om kidnapning af et barn fra et tidligere ægteskab deles op på grund af behandlingsformen. Justitsministeriet skal forebygge, at der mod forældremyndighedens dehavere samtykke sker bortførelse af danske børn til udlandet, medens udenrigsministeriet skal træde til, når skaden er sket, dvs. når justitsministeriets foranstaltninger ikke har været tilstrækkelige. Derfor kommer der i den første del af spørgsmålet en gentagelse af mit spørgsmål til justitsministeren.

Den første del er for så vidt besvaret af justitsministeriet, i alt fald med hensyn til hvor mange sager de har haft, men det kan jo være, at der i justitsministeriet har været en del andre sager, hvor man har nået at få bragt sagerne i orden, inden børnene er kommet ud.

Udenrigsministeren har oplyst, at 41 børn er blevet bortført inden for de sidste fem år. 20 af disse børn er aldrig kommet hjem til deres moder. 20 mødre har altså sorg og afsavn den dag i dag, og det er inden for en periode på fem år, man har lavet denne opførelse.

Et af de spørgsmål, der kan stilles her, er, om man mener, at sikkerhedsforanstaltningerne har været tilstrækkelige i de tilfælde, hvor man har en mistanke fra den, der har forældremyndigheden, om, at barnet vil blive ført ud af landet. Er det f. eks. tilstrækkeligt, at man deponerer udenlandske statsborgers pas hos justitsministeriet eller i amtet? Det mener jeg ikke, men jeg vil gerne høre, om ministeren agter at gennemføre flere sikkerhedsforanstaltninger.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Det er rigtigt, at spørgsmålet er stillet delvis til udenrigsministeren, delvis til mig, og jeg kan derfor forkorte mit svar noget.

Jeg kan oplyse indledningsvis, at vi ikke har mulighed for i justitsministeriet at føre statistik over de tilfælde, hvor udlændinge bortfører deres barn, medens samkvemsretten udøves, altså i den periode, hvor de efter beslutning enten i amtet eller i justitsministeriet har ret til at være sammen med deres børn.

Jeg har fra udenrigsministeriet fået oplyst det, som også tidligere er oplyst af statsministeren på udenrigsministerens vegne, nemlig at man i de sidste fem år har været bedt om bistand i 24 sager – det er altså 5 om året – hvor børn er blevet bortført til udlandet af en udenlandsk statsborger. Her er der tale både om sager, hvor børn er blevet ført ud af landet i forbindelse med udøvelsen af samkvemsretten, og om tilfælde, hvor bortførelsen er sket uden forbindelse med samkvemsrettens udøvelse. Men vi er ikke i besiddelse af et talmateriale, der sætter os i stand til at dele sagerne og tilfældene op på de to kategorier, og jeg er heller ikke i stand til at oplyse, hvor mange af bortførelserne der er